

— Носимъ я понѣкога — на хорото, събора...

— Можете ли да ми покажете нѣкоя? Искамъ да си купя сдинъ такъмъ, ако нѣкоя иска да ми продаде.

— Защо ви е? — обади се засмѣна млада жена.

— Ще се обличамъ въ нея на вечеринки...

— Ха, ха, ха!... прозвуча кръшния смѣхъ на една червендалеста селянка. — Такава хубава носия носите, пъкъ съ нашия бръчникъ на вечеринка ще идете...

— Защо не. Ако носията ви е хубава, съ гордостъ ще я нося.

Като чули, че ще купя, веднага нѣколко жени излѣзоха и следъ десетина минути предъ мене стояха бръчници, бѣли ризи, престилки и кърпи за глава.

— Каква прекрасна носия имате, какви хубави нашивки, какви чудни копринени пазви и ржкави! Въ тия носии момитѣ и невѣститѣ ви трѣбва да изглеждатъ много красиви. На ваше мѣсто азъ бихъ носила само такива дрехи...

И изведнѣжъ ми хрумна една идея.

— Искате ли да ми направите едно удоволствие? — обърнахъ се къмъ дъщерята на кмета, която бѣ свършила селския стопански университетъ въ Породимъ.

— Съ най-голѣма радость.

— Довечера, следъ четенето за ученицитѣ, ще чета на васъ. Много ще ме зарадвате, ако наредите всички девойки и млади жени, които ще дойдатъ да ме слушатъ, да се облѣкатъ въ тукашни дрехи.

— Ще се облѣчемъ — обадиха се нѣколко гласа.

— И азъ ще се облѣка като васъ.

— Ще ти донесемъ най-хубавата премѣна.

— И така, довиждане въ седемъ часа.

Прибрахъ се въ стаята си. Следъ половинъ часъ чувамъ на мегдана бие барабанъ и глашатая преглася селянитѣ всички да дойдатъ въ седемъ часа на „събранието“, което ще се състои въ читалището.

Тоя начинъ на реклама ми бѣше вече позната и отъ нѣкои помалки провинциални градове.

Въ седемъ часа салонътъ въ читалището, който току-що бѣ изпразненъ отъ ученицитѣ, се напълни съ селяни, млади и стари, които се бѣха прибрали вече отъ работа. За мнозина дори нѣмаше мѣста.

Въ първитѣ редове бѣха насѣдали голѣмцитѣ на селото: кмета, свещеника, бирника, учителитѣ, старцитѣ... Салонътъ представляваше пѣстра картина отъ везани бръчници и престилки въ най-различни багри. Тѣ бѣха удържали обещанието си.

Азъ се явихъ на сцената въ тѣхна носия. Гръмки ржкоплекания оглушиха салона.

Председателътъ на читалището ме представи съ нѣколко ласкави думи и изказа радостта, че пръвъ пжтъ иматъ случай да видятъ български писателъ въ селото си.

Азъ имъ прочетохъ разказъ, въ който се говорѣше за добродетелитѣ на българската селянка.

Всички слушаха съ затаенъ дѣхъ.

И когато свършихъ, председателътъ ми благодари отъ името на всички и ме помоли пакъ да ги посети, па да кажа и на другитѣ наши писатели да не забравятъ селото, което жадува да ги види.